

Menükite autor

SHEILA
ROBERTS

Tere tulemast
Kuupaiste-
lahele

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
Welcome to Moonlight Harbor
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Roberts Ink LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03360219
ISBN 978-9949-82-368-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Unelmataolistele Rannapiigadele

Armas lugeja!

Alustan suurima rõõmuga uut sarja oma armsas keskkonnas – rannikul. Meie perekonnal on ookeani ääres tagasihoidlik majake ja see on meie lemmikpaik, kuhu sõita puhkehetkel. Me armastame oma väikelinna ja sõpru, keda oleme seal leidnud. Ma ei tüdine kunagi liivasel rannal kõndimisest ja lainete kaldale veeremise vaatamisest.

Rannik on parim koht, kuhu minna ka siis, kui teil on nagu mu peategelasel Jenna Jonesil vaja pöörata elus uus lehekülg. Kogu tema lugu räägib elu ja iseenda ümberkujundamisest, uutest unistustest. Ma loodan, et teile meeldis peatuda Driftwood Innis, et te armusite Moonlight Harbori linna ja selle elanikesse nagu minagi. Tulge tagasi, käige meil sageli puhkamas. Ja pidage meeles, rannaelu on mõnus.

Sheila

Esimene peatükk

Meelespea:

Koristada kontor

Käia kell 12 hambaarsti juures

Viia Sabrina autoga mu ema juurde

Kohtuda kõigiga Casa Rojas kell kuus

Või öelda neile, et ma nakatusin katku, ja jätta pidu ära

Neli naist, kes istusid Mehhiko restorani nurgalauas, läksid iga uue jookide ringiga lärmakamaks. Cinco de Mayo* oli tulnud ja läinud, aga need daamid olid ikkagi midagi tähistamas, kuna nad kandsid kõik liibuvaid kleite või kitsukesti toppe samasuguste teksade peal, ülikõrgete kontsadega kingi ja boasid. Nad olid neljakesi, kõik ilusad, kõik alles kolmekümnendates eluaastates – välja arvatud aukülaline, kelle rõivastuseks olid kleit, sombreero ja kipras kulnud. Tema sai neljakümneseks.

Tal võttis aega jõudmaks sama heasse peotujju, kui oli teistel (tundus nagu miljon aastat), pidades silmas, mis ta oli äsja sünnipäevakingiks saanud. Lahutuse.

„Võtame selle terviseks, et saada vabaks meid petvatest ilgetest meestest,“ tõstis klaasi Celeste, aukülalise öde. Tema oli kolmekümne viiene, vallaline ja alati peotujus.

* 5. mai on üks Mehhiko rahvuspühi, mida laialdaselt tähistavad USA-s elavad mehhiklased. *Tlk*

Sünnipäevalaps Jenna Jones, endine Jenna Petit, rüüpas klaasiservast Mojitot. Ta võib end maani täis juua, kui aga tahab. Ta ei olnud roolis ja ta ei pidanud tütrele praegu head eeskju andma, sest Sabrina veedab selle õhtu koos vanaemaga. Hiljem, juhul kui nad tulevad mobiiltelefoniga veel toime, helistavad nad Uberisse ja lasevad end sõidutada igaüks oma majaukse ette ehk Celeste'i puhul kortermaja ukse ette, et nad ei peaks pabistama purjuspäi sõitmise pärast. Aga Jenna ei olnud kõva jooja, isegi kui ta oli peomeeleolus, ja täna oli ta sellest nii kaugel, kui naine üldse võib olla.

Mis põhjust on pidada pidu, kui sa lahutad abielu ja saad (öök!) neljakümneseks? Siiski läks see Mojito üsna kergesti kõrist alla. Ja ta ahmis peale krõpse ning salsat. Kui ta sama hoogsalt jätkab, siis võtab ta sünnipäeva puhul ka viis naela kaalus juurde, pealekauba kingituseks saadud lahutusele.

„Mõtlet, sa võid pöörata elus täiesti uue lehekülje,“ ütles Brittany, ta parim sõbranna. Brittany on õnnelikult abielus ja tal on kolm last. Mida teab tema uue lehekülje pööramisest? Ent ta püüdis näidata kõike positiivse nurga alt.

„Ja kes teab? Võib-olla tutvud sa järgmine kord ärituusaga?“ pakus Jenna teine parim sõbranna Vanita.

„Või kellegagi, kes töötab Amazonis ja kellele kuulub terve tonn aktsiaid,“ lisas Celeste.

„Aktsiad võtan ma silmapilk vastu,“ lausub Jenna, „aga meestest on mul siiber.“ Ta oli armastusele käega löönud. Võib-olla oli ta ka endale käega löönud, kui otsustada näritud küünthe ja värvist välja kasvanud juuksesalkude järgi. Ta tundis end karilesoitnuna. Mis mõtet oli süüdata merehädalise lõket? Järgmine saabuv laev võib samuti avarii teha.

„Ei, sul on ühest mehest siiber,“ parandas teda Brittany. „Sa ei võid ühe luuseri pärast kogu meessoost loobuda. Sa ei taha kogu ülejäänud elu tsõlibaadis elada.“ Ta väristas end, nagu oleks tsõlibaat midagi pidalitõve taolist.

„Igatahes liigub kuskil ka toredaid mehi,“ ütles Vanita, kes oli kolmekümne kuueselt ikka veel üksik ja otsis elukaaslast. „Nad vaid peidavad end,“ lisas ta naerupahvakuga ja jäi jälle Margaritat.

„Kindlasti,“ nõustus Celeste, kes oli praegu samuti otsimas, kuna Tõeline suhe number kolm oli lõppenud. Oma roheliste silmade, platinablondide juuste, pruntis huulte ja ideaalse keha tõttu ei kulu tal tõenäoliselt kaua aega asendaja leidmiseks. „Mehed. Ei suuda nendega elada, ei suuda...“ Ta kulmud tõmbusid kortsu. „Nendega elada.“

Jenna polnud suutnud oma mehega elada, see oli kindel. Mitte pärast seda, kui ta sai teada, et tundelisel kunstnikuhärral on teine muusa – punapea, kelle alaks on seinamaalingud ja kes on sama tundeline. Ja kellel on suured tissid. Sel pole mingit seost sellega, miks nad koos on, väitis Damien. Nad on *hingesugulased*.

Veider, et ta oli sedasama kunagi kinnitanud ka Jennale. Paistis, et mõnel hingel võib olla niipalju sugulasi, kui ta vaid tahab.

Damien Petit. Ilus, võluv... rott. Kui nad teineteisega tutvusid, pidas Jenna teda hiilgavaks. Nad kohtusid ühes U linnaosa klubis. Damien oli Washingtoni osariigi ülikooli kunstiosakonna lemmik. Ta nägi ise välja nagu kunstiteos, unistavate silmade ja ideaalselt tahatud marmorskulptuuri näojoontega. Jenna käis massööride koolis. Tema, kes ei olnud kunagi jõudnud kaugemale seinaplaatide värvimisest ja kookide kaunistamisest, oli noormeest jumaldanud. Tõeline kunstnik. Damieni meediumiks olid taastumatud jäätmed. Rämps.

Kui halb, et Jenna tookord ei märganud selle sümboolsust. Neiule hakkas silma vaid Damieni loovus.

Nüüd nägi ta seda täies ilus. Damien oli ilmselt leidnud loova viisi, kuidas elatada ennast ja oma uut naist – Jenna abikaasatoetusega.

Kas tõesti? Naine suudab vaevu elatada ennast ja Sabrina, kui üleskeerutatud tolmupilv on maha langenud.

Ometi oli kohus otsustanud, et tema oli olnud perekonna peamine sissetuleku tooja ja vaene, veel mitte tunnustatud kunstnik Damien vajab üleminekuajaks abi, kuni ta on valmis minema suurde kurja maailma ning ise raha teenima. Naise tasu selle eest, et ta oli vastutus-tundlik abielupool, oli toetada vastutustundetut. Niisiis elab mees nüüd oma vanemate maja keldris ja tunneb end mõnusalt nagu prus-sakas oma uue naisega ning Jenna maksab kinni nende kunstitarvete

arved. Kas see on aus? Kas see on õiglane? Kas nii peabki ta alustama oma neljakümnendat eluaastat?

Õde müksas teda. „Hei. Naerata. Me lõbutseme siin.“

Jenna surus suunurgad ülespoole. „Lõbus olemine.“

„Sa ei tohi end kogu aeg selle närukaela pärast vaevata.“

„Ega ma vaevagi,“ luiskas Jenna.

„Vaevad küll. Ma näen seda su silmadest.“

„Ma tean, et see ei ole õiglane, et sa talle raha maksad,“ sekkus vestlusse Brittany, „aga nii need asjad tänapäeval käivad. Sa tead küll, naiste õigused ja nii edasi. Kui mehed maksavad abikaasatoetust, siis võime ka meie neile maksta.“

„Mis ajast lubavad naiste õigused eksil oma uue tibiga jalga lasta nagu viieteistkümnendaastasel ja sina maksad nende lõbu kinni?“ nõudis Jenna.

See mõtteviis oli vildakas ja vale. Naine oli teda ülal pidanud aastaid, töötades massöörina, samal ajal kui mees plätserdas ja müüs vaid aeg-ajalt mõne oma teose siin või seal. Nad elasid Jenna palgast, lisaks mehe perekonnalt igal aastal jõuludeks tšekk, sest nad tahtsid Damieni toetada oma unistuse elluviimisel, ning toiduabipakid Jenna emalt, kes töötas kassiirina kohalikus Safeway ostukeskuses. Ja Jenna vanavanemad olid alati kinkinud talle sünnipäevaks kena toeka tšeki. Vapustav, kui kiiresti need toekad tšekid alati kahanesid. Damien neelas endasse raha nagu taim vett, investeeris seda oma kunsti... ja teatud ainetesse, mis teda loomeprotsessis aitasid.

Võib-olla ei oleks teised tohtinud neid nii palju aidata. Võib-olla oleks pidanud laskma Damienil saada nälgivaks kunstnikuks sõna otseses mõttes. Siis oleks ta muutunud täiskasvanuks ja otsinud endale töökoha.

Nad olid seda korduvalt arutanud. „Ja millal ma peaksin siis oma kunsti tegema?“ küsis mees.

„Õhtuti? Nädalalõppudel?“

Mees vaatas taeva poole ja raputas pead. „Loovust ei saa ju lahti keerata nagu kraani.“

Üks Jenna kliente püüdis saada kirjanikuks, tal oli perekond ja ta töötas kolmkümmend tundi nädalas. See naine oskas keerata kraani lahti iga laupäeva hommikul.

Damieni torud olid ilmselt rikkis. „Mul on vaja aega mõtlemiseks, tulemuse kujunemiseks.“

Tulemus oli nüüd kujunenud. Koos Aurora Benedictiga, kelle ema oli ilmselt liiga palju Disney filme vaadanud.

Võib-olla oleks Jenna pidanud asjad kokku pakkima ammu enne seda, kui Aurora kohale hõljus, tunnistama endale seda, mida ta teadis juba pärast paari esimest abieluaastat: et see oli olnud viga. Aga pärast rasedaks jäämist soovis ta meeleheitlikult, et nende abielust saaks asja, hoidis seepärast pea kummargil ja jätkas sõudmist läbi tugeva lainetuse.

Nüüd oli tema ja Damieni vahel kõik läbi, aga ei paistnud, nagu võiks ta (nüüd) pärituules purjetada.

„Mängude aeg,“ teatas Celeste. „Vaatame, kes oskab soovida ilgele petisele halvimat saatust. Mul on võitjale auhind.“ Ta sobras oma mahukas Michael Korsi käekotis, tõmbas välja Seattle Chocolate'i tahvli ning kõik, kaasa arvatud sünnipäevalaps, ahhetasid.

„Las mina alustan,“ sõnas Brittany. „Et ta kukuks endale rämpsus otsides prügikonteinerisse ega pääseks enam välja.“

„Joon selle terviseks,“ ütles Jenna ja tegi seda.

„Oh, see on lame,“ halvustas Vanita.

„Kas sa arvad, et leiutad midagi paremat?“ ründas Brittany.

„Igatahes,“ vastas teine, lehvitades pikki musti juukseid. „Võib-olla jõuavad ta pildid Halva Kunsti Muuseumi.“

„Kas niisugune on olemas?“ küsis Jenna.

„Igatahes,“ kinnitas Vanita muiates.

„Haa!“ kraaksatas Celeste. „See oleks talle paras.“

Jenna raputas pead. „Seda ei juhtu iialgi. Ausalt öelda on ta hea kunstnik.“

„Ta on hea tüssav ilgur,“ meenutas Celeste talle ja jõi.

Vanita tegi uue katse. „Olgu, aga kuidas see meeldib? Et tuhat kaamelit sülitaksid ta piltide peale.“

„Või tuhat esimese klassi last,“ lisis Celeste, kes oli esimese klassi õpetaja.

„Kuidas see meeldiks? Las Van Goghi vaim tuleb teda kummitama ja löikab ta kõrva ära,“ pakkus Brittany.

Vanita tegi näomoonutuse ja pani käest krõpsu, mida oli hakanud hammustama. „Öök.“

„Öök on õige,“ nõustus Jenna. „Aga ma olen täna verejaneline ja joon selle terviseks. Ma arvan, et see ettepanek kandideerib võidule,“ ütles ta õele.

Celeste raputas pead. „Oh, mul on veel paremaid ideid.“

„Lase tulla,“ ergutas Brittany.

Celeste'i naeratus muutus õelaks. „Et tema „pintsel“ kärbuks ja kukuks küljest ära.“

„Mõelda, et sina õpetad lapsi,“ lausus Jenna silmi pööritades. Siiski pani see neid laginal naerma.

„Olgu, mina võidan šokolaadi,“ ütles Celeste.

„Sa pole Jennale üldse võimalust andnud,“ tähendas Brittany.

„Lase tulla, mõtle midagi paremat,“ lausus Celeste, lehvitades šokolaaditahvliit Jenna ees.

„Ei oska. Auhind on sinu oma.“

Nende kelner, kena, veidi üle kahekümne aasta vanune latiino, tuli laua juurde. „Kas daamid on valmis veel üheks joogiks?“

„Me sööksime parem,“ vastas Jenna. Mojito hakkas talle pähe lööma.

Celeste katkestas teda. „Meil on pikk õhtu ees. Tooge meile veel juua,“ ütles ta kelnerile. „Ja krõpse.“ Ta tõstis tühja kausi.

„Kõike, mida daamid soovivad,“ ütles noormees ja naeratas Jennale.

Celeste müksas teda, kui kelner eemaldus. „Kas kuulsid? Kõike, mida sa soovid.“

„Ei ole sortimendis,“ vastas Jenna kindlalt, raputades pead ja panes sombreero võbisema. Täna õhtul vihkab ta mehi.

Aga Mojitod meeldivad talle, otsustas ta ja teine kokteil läks kurgust alla sama libedalt.

Kolmas samuti. *Olé.*